

Semkaj, — dovôlil mi je Brutus in ostali —
Zakaj naš Brut je častivreden mož; —
In to so vsi, možje, vsi častivredni,
Prišel sem Cezarju v slovo govorit.

Ta ironija, ta sarkazem:

For Brutus is an honourable man;
So are they all, all honourable men...

ta je nedosežen, klasiški! Shakespeare je zares največji pesnik vseh narodov. In kakor sem čital nekje, ni bil po mišljenju protestant, ampak po prepričanju katoličan. Čakajte, o božiču

ga prinesem s seboj, pa Vam ga bodem razlagal. Do tedaj vsem z Bogom!

Vaš

Ivan.

NB. Prof. Marn nas je letos za slovenščino zapustil, ne vem, zakaj. Kmalu v začetku leta nas je šlo troje kot deputacija k njemu s prošnjo, da naj nas spremlja še do osme. Ta prošnja, kakor se je videlo, ga je popolnoma iznenadila in bil je ganjen, da so mu prišle solze v oči... Vendar pa je rekel, da v sedmi in osmi več ne bo poučeval... Vsi obžalujemo. Škoda!

Literat.

V nobeno družbo vabljen
Le sebe je imel,
Od vseh ljudij pozabljen
Domá je sam sedel.

V preprôsti gorski vasi
O njem je slôvel glas,
Da že v predavnem časi
Naselil se je v vas.

Ni živa duša znala,
Kakó, zakaj, odkod —
Dečád ga je nazvala:
„Razdrapani gospod.“

Ob uri pa poslednji
(Umiral ni bogat)
Možje so ga sosednji
Prispeli obiskat.

Okolo njega zbrani
Velé mu, da naj vsaj
Ob smrti jim naznani,
Kdo vendar je in kaj!

In starec dé počasno
In tiho, kakor tát,
A sluhu dosti jasno,
Da „bil je literat“.

„O sveti moj opravek!
Kadár miní pokop,
Kaj bil sem — jeden stavek
Zapišite na grob!“

Ob njem se vsi osupli
Spogledajo možjé —
A v bledem, mrzlem trupli
Zastalo je srcé...

„Ob smrti zadnje želje!
Odreči kdo je sme?
Za vest so nam povelje.
Kaj želel je, sam vé.

Ob smrti prošnja čudna!
Slušájmo ga zató,
Da duša se mu trudna
Spovračala ne bó!“

Pod staro so ga lesko.

Zasuli v groba hlad,

Zapisali na desko:

ON PIL JE LITER RAD.

Anton Medved.

Sodba sveta.

Ne upaj od sveta plačila,
Njegova sodba te ne moti,
Nemila bodí ali mila,
Ti le srčan se dela loti!

Uveriš se, da svet povpraša
Ob vsakem delu prej: čegavo?
Potem presoja dela naša,
Oseba jim dajè veljavo.

Anton Medved.